

De Liefde in 1 Korinthiërs 13

<http://wayoflife.org/>, 23-10-2012

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort) en voetnoten door M.V. Update 11-6-2024 (links, voetnoot over agape)

Het volgende is een uittreksel uit de Advanced Bible Studies Series cursus over 1 Korinthiërs, verkrijgbaar bij Way of Life Literature.

Inleiding

- a. In 1 Korinthiërs 12:31 zegt Paulus aan de Korinthiërs: “Streef dus naar de beste genadegaven. En ik wijs u een weg die dit alles nog overtreft”. Deze weg is de weg van de liefde [Gr. *agape*¹, in de KJV vertaald met “charity”: liefdadigheid]. Hij zegt dat het belangrijkste dat kerken en individuele gelovigen zouden moeten zoeken de liefde is.
- b. Dit hoofdstuk 13 ontmaskert de vleeselijkheid in de kerk te Korinthe. Vleselijk wandelend, naar het vlees in plaats van naar de Geest, waren zij ongeduldig, onvriendelijk, afgunstig, opgeblazen, ongepast handelend, ikzuchtig, snel geprikkeld, kwaaddenkend jegens elkaar en zij verheugden zich in zonde. Dit hoofdstuk onthult daarom de dwaling van de oude natuur die in elke mens aanwezig is, ook in elke ware gelovige.
- c. Dit hoofdstuk drukt de hoogste wil uit van Christus voor Zijn volk: “Een nieuw gebod geef Ik u, *namelijk* dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb, moet u ook elkaar liefhebben. Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt” (Johannes 13:34-35).

Het belang van liefde (1 Korinthiërs 13:1-3)

Paulus verklaart dat zonder liefde de beoefening van elke geestelijke gave en bediening ijdel is. Religie zonder liefde is waardeloos voor God. Ook al spreekt iemand in talen en heeft hij de gave van profetie, al geeft hij zich over om verbrand te worden, het zal hem niet baten als hij geen liefde heeft. Dit is een verbazingwekkende verklaring en ze toont hoe belangrijk liefde is voor God.

- a. Is het mogelijk de gave van profetie en geen liefde te hebben?

Bileam was zo iemand. Hij bracht een prachtige profetie in Numeri 23-24, inbegrepen de grote Messiaanse profetie van Numeri 24:17-19, maar Bileam was een ongered man. Hij leerde Balak om Israël te verleiden (Numeri 31:16; Openbaring 2:14). Bileam was een hypocriet die blufte: “ik ben niet in staat het bevel van de HEERE, mijn God, te overtreden” voor “zilver en goud” (Numeri 22:18) maar die in feite “het loon van de ongerechtigheid” liefhad (2 Petrus 2:15).

Koning Saul profeteerde ook, maar zijn handelingen waren zo ongerijmd dat de mensen verbaasd waren en uitriepen: “Is Saul ook onder de profeten?” (1 Samuël 10:11-12). Zowel Bileam als Saul profeteerden zonder liefde voor God of voor hen tot wie zij profeteerden.

- b. Is het mogelijk al je goederen aan de armen te geven en je lichaam over te geven om verbrand te worden en toch geen liefde te hebben? Beschouw de farizeeën. Zij brachten grote persoonlijke offers voor de beoefening van hun religie. Zij vastten, baden en wasten zichzelf, gaven de tienden, en “reisden zee en land af om één proseliet te maken” (Mattheüs 23:15). Maar het werd allemaal gedaan voor henzelf, prestige, traditie en niet uit liefde voor God en liefde voor mensen. Er zijn vele zelfzuchtige redenen waarom iemand zijn goederen zou schenken aan de armen of zijn lichaam zou overgeven om verbrand te worden anders dan uit liefde. Het kan zijn om persoonlijke roem of fanatieke overgave aan een misleidend principe. Tijdens de inquisitie waren het niet allemaal wedergeboren christenen die uit echte liefde voor God en mensen stierven. Ook vele joden, moslims en be-

¹ Het Griekse woord *agape* betekent een door hogere beginselen geleide liefde. Het is Goddelijke zelfopofferende liefde. Zie Mattheüs 5:44 ; Openbaring 3:19 ; Hebreëen 12:6. Het Grieks kent 4 onderscheiden soorten van liefde – zie in <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Liefde-bedenkingen.pdf>.

oefenaars van het occulte werden verbrand. Rome's inquisitie mikte op iedereen die weigerde zich te onderwerpen aan de dogma's van Rome. In recentere tijden hebben boeddhisten zich in brand gestoken in Vietnam, en moslims blazen zichzelf op in het Midden-Oosten.

De definitie van liefde (1 Korinthiërs 13:4-7)

a. Inleidende lessen:

(1) We zien in deze passage dat goddelijke liefde niet iets is wat de mens gewoonlijk definieert als liefde. Deze liefde is geen romanticisme. Het is geen warm, sensueel gevoel. Het is niet louter een persoonlijke opoffering. Het is geen jaloerse opwinding. Het is geen mystieke ervaring van "ondergedompeld zijn in het goddelijke". Het is geen houding van tolerantie voor dingen waar je het niet mee eens bent. Het is geen positieve, niet-oordelende kijk. Het is geen verlangen naar oecumene-eenheid. Echte goddelijke liefde is geen ijver voor wereldvrede of het milieu. De Beatles zongen: "All we need is love", maar zij begrepen niets van de goddelijke liefde zoals beschreven in 1 Korinthiërs 13. In contrast met elke wereldlijke definitie van liefde, omvat de goddelijke liefde van 1 Korinthiërs 13 heiligheid en rechtschapenheid. Deze liefde "handelt niet ongepast", "denkt geen kwaad", en "verblijdt zich niet over ongerechtigheid".

(2) Liefde is Jezus Christus. De definitie van liefde in 1 Korinthiërs 13 is een portret van Jezus Christus, de vleesgeworden Zoon van God. Je kan het woord "liefde" vervangen door het woord "Jezus" en dan heb je een perfecte match. Hij is de "volkomen man" (Efeziërs 4:13; SV 1977).

(3) De liefde beschreven in deze passage wordt enkel gevonden in Christus. Ze wordt niet gevonden in het gevallen vlees van de mens. Enkel wanneer een individuele zondaar in Christus is, door wedergeboorte, kan hij deze goddelijke liefde weerspiegelen in zijn aardse leven. Liefde is de "vrucht van de geest" (Galaten 5:22).

(4) Verlossing geeft niet automatisch deze goddelijke liefde in zijn volmaaktheid. Elke gelovige die naar 1 Korinthiërs 13 kijkt kan ontmoedigd worden, omdat hij weet hoeveel hij tekortschiet aan de volle maat van goddelijke liefde. 1 Korinthiërs 13 is Jezus Christus, Die de volheid bezit van goddelijke liefde, maar de individuele gelovige neemt slechts ten dele deel aan Christus' volheid in het huidige leven.

(a) Het is imperatief² voor de gelovige te begrijpen dat zijn heiliging twee aspecten bevat: *positionele* en *praktische* (relatie en gemeenschap, status en toestand). Positioneel is de gelovige volmaakt voor God omdat hij "in Christus" is gesteld. Op het praktische niveau echter moet de gelovige dag na dag groeien in Christus. De positionele status van de gelovige hangt af van Christus alleen; zijn praktische toestand hangt af van zijn gedragingen. Deze twee aspecten worden gezien in Efeziërs. Het thema van Efeziërs 1-3 is de positie van de gelovige in Christus. De sleutel frase is "in Christus" dat 25 keer gebruikt wordt. Wanneer de zondaar geloof stelt in Jezus Christus als zijn Heer en Redder, dan is hij geplaatst in Christus voor de Heilige Geest en God ziet niet langer naar hem als een veroordeelde zondaar maar als iemand die bekleed is met Christus' gerechtigheid en dan is hij: "gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten in Christus" (Efeziërs 1:3). Deze nieuwe positie is eeuwig en onveranderlijk, want het is een vrije gave die niet afhangt van de eigen werken van de gelovige maar van de prijs die Christus betaalde aan het kruis (Efeziërs 2:8-9). Het thema van Efeziërs 4-6 verandert dramatisch van de status van de gelovige in Christus naar zijn toestand in de huidige wereld. Het sleutelwoord in deze hoofdstukken is "wandel", dat negen keer gebruikt wordt. Het eerste vers zet het thema neer: "Zo roep ik, de gevangene in de Heere, u op tot een wandel die de roeping waarmee u geroepen bent, waardig is" (Efeziërs 4:1). Paulus zegt in feite: "Vermits u nu een nieuwe status en roeping hebt in Christus, wat ik beschreven heb in de eerste drie hoofdstukken van deze brief, wandel dan naar die nieuwe status; als u kinderen van God bent, leef er dan ook naar". Zie ook Efeziërs 5:8: "Want u was voorheen duisternis, maar nu bent u licht in de Heere; wandel als kinderen van het licht". Hier zegt Paulus: "Vermits u licht bent in de Heer, positioneel, wegens uw nieuwe status in Christus, moet u ook wandelen naar deze geestelijke realiteit". Het verschil tussen iemands eeuwige positie in Christus en zijn dagelijkse wandel in de wereld kan misschien het best begrepen worden in termen van relatie en gemeenschap. Wanneer de zondaar

² Imperatief: bindend, gebiedend, gebiedende wijs.

gelooft in Christus wordt hij geboren in Gods gezin en is hij een aangenomen kind van God. Dit is zijn nieuwe positie in Christus en dit kan niet veranderen omdat het een vrije genadegave is en deze niet afhangt van de werken van de gelovige. Maar de gemeenschap met zijn hemelse Vader, dag na dag, hangt af van hoe hij zich gedraagt. Ik werd geboren in het gezin van mijn aardse vader en ik ben altijd de zoon van mijn vader geweest, maar ik had niet altijd een goede verhouding met mijn vader want soms was ik dwaas en ongehoorzaam en beschaamde ik hem. Hetzelfde is waar in het geestelijke rijk. Ik werd in Gods gezin geboren in 1973, toen ik me bekeerde en mijn geloof stelde in Jezus Christus, maar ik was niet altijd in goede gemeenschap of verhouding met mijn hemelse Vader want ik gehoorzaamde Hem niet altijd zoals het hoort. Er is dus één betekenis waarbij de gelovige volmaakte liefde heeft voor God, en dat in de betekenis dat hem Christus' volmaakte gerechtigheid toegerekend werd. Maar deze volmaakte liefde wordt niet noodzakelijk gezien in zijn dagelijkse leven, omdat dit afhangt van zijn geestelijke wandel en groei.

(b) De gelovige moet begrijpen dat liefde deel uitmaakt van het proces van geestelijke groei. "En daarom moet u zich er met alle inzet op toeleggen om aan uw geloof deugd toe te voegen, aan de deugd kennis, aan de kennis zelfbeheersing, aan de zelfbeheersing volharding, aan de volharding godsvrucht, aan de godsvrucht broederliefde en aan de broederliefde liefde [voor iedereen]" (2 Petrus 1:5-7). We zien dat liefde het eindresultaat is van een proces van geestelijke groei. Christus is het volmaakte beeld van liefde, en het goddelijke objectief voor christenen is "om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn" (Romeinen 8:29) endat we "in alles toe zouden groeien naar Hem Die het Hoofd is, namelijk Christus" (Efeziërs 4:14). Elke gelovige is ergens onderweg naar zijn doel. Jezus Christus is de volle maat van liefde, en de gelovige weerspiegelt deze maat tot in een zekere graad, afhankelijk van zijn groei en overgave en de werking van God in zijn leven.

(c) De belangrijkste manier om te groeien in liefde is naar Christus te kijken, en dat doen we door middel van de Schrift; en dagelijks Hem te overdenken en Hem nabij³ te zijn in gemeenschap en gehoorzaamheid (2 Korintiërs 3:18). De gelovige kan niet groeien in liefde door naar zichzelf te kijken: "Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, niets goeds woont" (Romeinen 7:18). Als een klein kind naar zichzelf zou kijken raakt hij ontmoedigd omdat hij slechts een klein kind is, maar als het kind naar zijn moeder en vader ziet, dan groeit hij naar hun beeld.

b. Observeer nu de definitie van goddelijke liefde:

De liefde is geduldig

Het Griekse woord vertaald met "geduldig", *makrothumeo*, wordt ook vertaald als "lang wachten" (Lukas 18:7), "heb geduld" (Mattheüs 18:26), "geduld te hebben" (1 Thessalonicenzen 5:14), en "geduldig gewacht" (Hebreeën 6:15). Elke keer als ik ongeduldig ben demonstreer ik geen christelijke liefde. We kunnen in de evangeliëverhalen zien dat Jezus Christus geduldig is met zondaars, alhoewel niet oneindig geduldig. Jegens de onverzettelijke joden was Hij "bedroefd over de verharding van hun hart" (Markus 3:5), en Hij berispte de discipelen voor hun ongelooft en hardheid van hart (Markus 16:14). Verder betekent geduldigheid niet dat we geduldig moeten zijn met betrekking tot dwaling. Jezus berispte de farizeïsche ketteren heftig en openbaar (Mattheüs 23). Paulus waarschuwde Timotheüs voor de valse leraars en zei "Men moet hun de mond snoeren." (Titus 1:11). Met een ketter moet veeleer snel gehandeld worden dan geduldig. "Verwerp een ketter mens na een eerste en tweede terechtwijzing" (Titus 3:10). Paulus zei dat hij "geen moment in onderdanigheid opziggegaan" is (Galaten 2:4-5).

De liefde is vriendelijk

"Het woord dat hier gebruikt wordt duidt op goedaardigheid, zachtheid, tederheid, hartelijkheid. Liefde wenst het goede. Ze is niet hardvochtig, zuur, somber, nors. Tindal noemt ze 'hoffelijk'. Het idee is dat, onder alle provocaties en slechte behandelingen, ze zacht en mild is. Haat zet aan tot hardheid, heftigheid, onvriendelijkheid in expressie, woede en een verlangen naar wraak. Maar liefde is het omgekeerde van dit alles. Een mens die werkelijk een ander liefheeft zal vriendelijk zijn

³ "Blijf in Mij, en Ik in u. Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet in de wijnstok blijft, zo ook u niet, als u niet in Mij blijft" (Johannes 15:4).

voor hem, verlangend om hem goed te doen; zal zacht zijn, niet streng en hard; hij zal hoffelijk zijn omdat hij de ander zijn geluk wenst en zijn gevoelens geen pijn wil doen” (Barnes).

Andermaal betekent dit niet dat de godvruchtige man zacht omgaat met hen die ketterijen prediken. De Heer Jezus, de vleesgeworden liefde, was streng voor de farizeeën in Mattheüs 23. Hij sprak het “wee u” tegen hen uit. Hij noemde hen onder andere huichelaars, blinde leiders, dwazen en blinden, witgepleisterde graven, slangen, adderengebroid. De apostel Paulus was streng voor de valse leraar Elymas: “O duivelskind, vol van alle bedrog en van alle sluwheid, vijand van alle gerechtigheid, zult u er niet mee ophouden de rechte wegen van de Heere te verdraaien?” (Handelingen 13:10). Titus werd gezegd: “Wijs hen daarom streng terecht, opdat zij gezond zullen zijn in het geloof” (Titus 1:13). Maar niets van dit is tegengesteld aan goddelijke vriendelijkheid en liefdadigheid, alhoewel terechtwijzing ook veeleer in het vlees gedaan kan worden dan in de Geest.

De liefde is niet jaloers

Gezien liefde voor anderen zorgt zoals voor uzelf, is ze daarom niet jaloers over wat anderen hebben of zijn. “Niet jaloers zijn is de juiste uitwerking van vriendelijkheid en welwillendheid: jaloersheid is de uitwerking van onvriendelijkheid en onwelwillendheid” (Matthew Henry).

“Jaloers, afgunstig zijn is ongemakkelijkheid, ergernis of ontevredenheid te voelen bij het zien van grote blijheid, uitmuntendheid of reputatie bij een ander; het is andermans voorspoed benijden, uzelf ergeren aan de echte of ingebeelde superioriteit van de ander. Uiteraard kan jaloersheid opgewekt worden door alles waarin de ander uitmunt, of in wat de ander meer begunstigd is dan wij. Ze kan opgewekt worden door buitengewone rijkdom, schoonheid, geleerdheid, prestatie, reputatie, succes. Ze komt voor in elk beroep en elke rang of stand. Een mens kan jaloers zijn omdat de ander gelukkig is terwijl wij miserabel zijn, gezond terwijl wij ziek zijn, mooi terwijl wij lelijk zijn, vereerd met een taak terwijl wij over het hoofd gezien worden, enz. Liefde benijdt de ander zijn geluk niet; liefde heeft genoeg in hun voorspoed, en wanneer hun geluk is toegenomen door hun talenten, hun rang, hun reputatie, hun rijkdom, hun gezondheid, hun huiselijk comfort, hun kennis, enz., zullen zij, die door de liefde beïnvloed werden, zich over dit alles verheugen. Zij zullen al die positieve dingen niet minder achten dan ze zijn, zij zullen anderen niet in verlegenheid brengen met wat zij bezitten, zij zullen geen afbreuk doen aan hun geluk, zij zullen niet murmureren of klagen dat zijzelf niet zo begunstigd zijn” (Barnes).

De liefde pronkt niet, doet niet gewichtig

Het is geen trots. Ze stelt zich niet boven anderen. Ze vertrapt anderen niet om “de top te bereiken”. Ze bluft niet en is niet grootsprakerig. Ze is niet verwaand. Ze is niet eigengerechtig zoals de farizeeën die baden: “O God, ik dank U dat ik niet ben zoals de andere mensen” (Lukas 18:11). Ze behandelt anderen niet met verachting. Ze is nederig en heeft een dienaarsattitude. Ze denkt niet hoger dan men moet denken (Romeinen 12:3). De Heer Jezus is “zachtmoedig en nederig van hart” (Mattheüs 11:29), “Die, hoewel Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen” (Filippenzen 2:6-7). Jezus leerde dat de grootste in het koninkrijk der hemelen iemand is die zich vernedert als een kind (Mattheüs 18:1-4).

“Deze geest spruit voort uit het idee van superioriteit over anderen, en is verbonden met een gevoel van verachting en geringschatting voor hen. Liefde wil dit corrigeren want ze wil het verlangen voortbrengen dat anderen gelukkig zouden zijn (en een mens behandelen met verachting is niet de manier om hem gelukkig te maken; liefde zou anderen met achting aanzien). Liefde zou ons leren hen te behandelen met hartelijkheid, afhankelijkheid, en geen mens die een hartelijke houding heeft voor anderen is geneigd om op te scheppen over zijn eigen bekwaamheden boven de hunne. Liefde is juist het tegenovergestelde. De liefdevolle mens ontvangt zijn bekwaamheden met een dankbaar hart en ziet ze als een gave van God, en vertoont deze bekwaamheden niet in blufferigheid, maar met de bedoeling van nuttig te zijn, goed te doen aan alle anderen, zo breed mogelijk” (Barnes).

De liefde handelt niet ongepast

Ze doet niets zondigs of wat niet samengaat met de waarheid. Ze gedraagt zichzelf op de meest hoogstaande en goddelijke manier. Ze wendt zich nooit af van Gods standaard van heiligheid. Het Griekse woord dat vertaald wordt met “ongepast” (*aschemoneo*) wordt ook zo vertaald in 1 Korinthiërs 7:36. Het is onmogelijk in te beelden dat de Heer Jezus iets ongepast zou doen of iets ongepast zou zeggen, op eender welk ogenblik of plaats. Het is onmogelijk je in te beelden dat Hij iets zou gedaan hebben dat twijfelachtig of “borderline” zou geweest zijn. Jezus deed nooit enig soort van zonde, Hij ootterde nooit Zijn ouders, Hij handelde nooit ongepast in enige betekenis. Paulus volgde hierin het voorbeeld van zijn Meester, zoals hij getuigde aan de kerk te Thessalonika: “Wij hebben ons immers niet ongeregeld gedragen in uw midden” (2 Thessalonicenzen 3:7). Het was liefde die Paulus motiveerde toen hij zei: “Daarom, als het voedsel mijn broeder doet struikelen, dan zal ik in eeuwigheid geen vlees meer eten, opdat ik mijn broeder geen oorzaak geef tot struikelen” (1 Korinthiërs 8:13). Overspeligen en homoseksuelen zeggen: “wij houden van elkaar” maar hun ongepaste daden weerspreken hun woorden. De christelijke rock massa roept: “Love, love”, maar hun ongepaste outfit en handelingen, hun ongepaste filosofie en manier van spreken en hun ongepaste associaties spreken hun woorden tegen.

De liefde zoekt niet haar eigenbelang

Dit is de wortel, kern en het fundament van liefde. Ze is niet louter op zichzelf gefocust. Ze is niet toegespitst op eigen zaken, welzijn, interesses, noodwendigheden en verlangens. Ze geeft om anderen (Romeinen 15:1-2; 1 Korinthiërs 10:24; Filippenzen 2:4-5; Galaten 6:2). De christen moet leven naar de Koninklijke Wet, welke is: “U zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Jakobus 2:8). Dit is de hoofdkenmerk van de Heer Jezus Christus: “zoals ook de Zoon des mensen niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een losprijs voor velen” (Mattheüs 20:28). Paulus was een voorbeeld van dit type van liefde: “zoals ik ook in alles probeer allen te behagen, door niet mijn eigen voordeel te zoeken, maar dat van velen, opdat zij behouden worden” (1 Korinthiërs 10:33).

“Als ALLE christenen zich ten doel zouden stellen niet hun eigen belangen te zoeken, maar het goede van anderen, wanneer ware liefdadigheid de juiste plaats zou innemen in het hart van elk belijdend kind van God, dan zou deze wereld in versneld tempo bekeerd worden tot de Verlosser. Dan zou er geen gebrek aan geld zijn om bijbels en traktaten te verspreiden, en om zendelingen te ondersteunen, of om scholen op te richten, dan zou er geen gebrek zijn aan mensen die naar elk deel van de aarde zouden gaan om het evangelie te prediken, en dan zou er geen gebrek zijn aan gebed om de goddelijke genade af te smeken over een geruïneerde en omkomende wereld” (Barnes).

De liefde wordt niet verbitterd (KJV: not easely provoked)

“Dit betekent dat liefde, of dat een persoon onder de invloed van liefde, niet boosaardig is, al te kritisch, geneigd om fouten te zoeken of anderen foute motieven in de schoenen te schuiven⁴” (Barnes).

De Heer Jezus werd wel toornig, maar niet zo gemakkelijk. We lezen over Hem: “En nadat Hij hen rondom toornig aangekeken had, tegelijk bedroefd over de verharding van hun hart, zei Hij ...”, maar deze toorn kwam op wegens de hardheid van hun harten en omdat zij zich meer bekommerden om hun ijdele menselijke tradities dan om de noden van de kreupele man (Markus 3:5). Spreuken 14:17 waarschuwt: “Wie snel toornig wordt, begaat dwaasheid”. En Jakobus zei: “Zo dan, mijn geliefde broeders, ieder mens moet haastig zijn om te horen, maar traag om te spreken en traag tot toorn” (Jakobus 1:19).

De liefde denkt geen kwaad

De liefde denkt geen kwaad en koestert geen zondige gedachten. Ze is niet kwaadwillig of wraakzuchtig. Ze denkt geen kwaad over mensen wanneer daar geen goede reden voor is. Ze is niet snel om boze motieven toe te schrijven aan anderen⁴. Dit is anders dan de vorsten van de Ammonieten die Davids bedoeling fout beoordeelden (2 Samuël 10:3), of Job's vrienden die Job's situatie fout

⁴ Iemand boze motieven ten laste leggen is een lelijke zonde. Wij kunnen wel daden, maar in principe geen motieven oordelen, want enkel God kan in de harten kijken.

beoordeelden (Job 21:27), of de mensen die kwaad dachten van Jeremia (Jeremia 11:19), of de farizeëen die kwaad dachten over Jezus (Mattheüs 9:3-4). Dit betekent uiteraard niet dat de liefde goedgelovig of onnozel is en dat ze geen onderscheidingsvermogen beoefent tussen waarheid en dwaling. Het is de onverstandige mens die elk woord gelooft, maar “een schrandere let op zijn schreden” (Spreuken 14:15). De liefde denkt geen kwaad, maar toetst wel alle dingen en houdt vast aan wat goed is (1 Thessalonicenzen 5:21).

De liefde verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verheugt zich over de waarheid

Liefde weet dat ongerechtigheid bestaat en negeert dat niet, maar ze verblijdt zich niet over het plegen van ongerechtigheid door wie dan ook. Ze verheugt zich over waarheid, gerechtigheid en de goede dingen van God. De Heer Jezus verblijdde Zich nooit over onrechtvaardigheid. Hij weende er veeleer over (Lukas 19:41). Het waren Zijn vijanden die zich verblijdden over onrechtvaardigheid (Lukas 22:5). David wist dat Saul gedood was wegens zijn onrechtvaardigheid maar hij verheugde zich daarover niet (2 Samuël 4:10-12). Zoals hun hemelse Meester verblijdden de Psalmist en Jeremia zich niet over hen die Gods wet ongehoorzaam waren; ook zij weenden veeleer (Psalm 119:136; Jeremia 13:17). Johannes verblijdde zich uitermate over de waarheid (2 Johannes 4; 3 Johannes 3). Dat liefde zich niet verblijdt over ongerechtigheid betekent niet dat ze ongerechtigheid negeert, of dat ze weigert om ongerechtigheid aan te pakken. In 1 Korinthiërs hebben we reeds gezien dat liefde ongerechtigheid berispt en tuchtigt. Liefde heeft niet enkel geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar berispt ook zulke dingen (Efeziërs 5:11).

De liefde bedekt alle dingen (KJV: beareth all things)

Het Griekse woord hier is *stego*. Strong's code 4722 zegt hierover: “stego: from στεγη - stego 4721; to roof over, i.e. (figuratively) to cover with silence (endure patiently):--(for-)bear, suffer”. De betekenis van *stego* is dan “bedekken in stilte” en “geduldig (ver)dragen of lijden”.

De Heer Jezus verdroeg de zwakheid en onwetendheid van mensen en uiteindelijk droeg Hij hun zonden weg in Zijn eigen lichaam op het hout (1 Petrus 21:24). De sterke hoort de zwakheden van hen die niet sterk zijn te dragen (Romeinen 15:1). Wij moeten elkaars lasten dragen (Galaten 6:2). Wij moeten de smaad van Christus dragen (Hebreeën 13:13). Wij moeten de beproevingen en moeilijke omstandigheden van het leven verdragen (Jakobus 1:2-4). Dat de liefde alles verdraagt betekent evenwel niet dat ze zonde in de kerk verdraagt (1 Korinthiërs 5), of dat ze valse leraars verdraagt (2 Korinthiërs 11:1-4) of dat ze de onvruchtbare werken verdraagt van de duisternis (Efeziërs 5:11). Goddelijke liefde is geen tolerantie van het kwaad.

De liefde gelooft alle dingen

De liefde gelooft elk woord van God en alles wat waarheidsvol en juist is. Liefde is evenwel niet goedgelovig of onnozel; ze gelooft geen leugen.

De liefde hoopt alle dingen

Omdat ze alle dingen gelooft die God heeft beloofd, heeft de liefde hoop en vertrouwen dat alle dingen die God heeft beloofd ook zullen gebeuren. De Heer Jezus wanhoopde nooit met betrekking tot 's mensen ongelof, en de beproevingen die Hij meemaakte. Hij verdroeg het kruis en de schande “om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld” (Hebreeën 12:2).

De liefde verdraagt alle dingen

De liefde is lijdzaam in verdrukkingen en ze verdraagt lijden omdat ze gelooft in Gods Woord en hoop stelt in Gods Woord. Jakob verdroeg zeven jaren van werken wegens zijn liefde voor Rachel (Genesis 29:20). Hoeveel meer zal de gelovige de verdrukkingen verdragen van deze wereld wegens zijn liefde voor de Verlosser.

De permanentie⁵ van liefde (1 Korinthiërs 13:8-13)

Hierover verscheen reeds: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf>

Paulus betoogt verder dat liefde meer permanentie bezit dan andere geestelijke gaven, en dat ze moet geëerd worden als “de meeste [of grootste] van deze”.

a. Hij noemt drie gaven in het bijzonder die zullen tenietgedaan worden: *profetie*, *talen spreken* (glossolalie) en *kennis*. Het is niet de kennis zelf die tenietgedaan wordt maar de bijzondere *gave* van kennis die zal verdwijnen. Profetieën zullen tenietgedaan worden in de betekenis dat geen nieuwe profetieën meer zullen gegeven worden. Talen zullen ophouden.

b. Wanneer zal dit gebeuren (1 Korinthiërs 9-12)? Ik geloof dat deze passage ons leert dat de openbarende gaven zouden ophouden bij de completering van de canon van de Schrift en dat de geestelijke gaven in het algemeen zullen ophouden bij de komst van Christus.

De openbarende gaven zullen weggedaan worden wanneer het volmaakte is gekomen (1 Korinthiërs 13:10). Dit wijst zeker op de completering van de Schrift. In Paulus' dagen kenden de gelovigen slechts ten dele. Openbaring werd toen nog steeds gegeven en de canon werd nog steeds aangevuld. Het is een historisch feit dat de openbarende gaven ophielden te functioneren met de completering van de nieuwtestamentische geschriften. De enige bronnen van zogenaamde openbarende gaven sindsdien gebeurden onder ketterse sekten, zoals het katholieke mysticisme en de moderne culten en charismatische/pinksterprofeten. De gave van talen spreken was hoofdzakelijk een teken voor de ongelovige Joodse natie (1 Korinthiërs 14:21-22). Het teken werd gemanifesteerd op Pinksteren en op andere tijden in de dagen van de apostelen, en daarna hielden ze op omdat hun functie was vervuld. De gave van profetie in de zin van voorzeggende en medelende openbaring van God was niet meer nodig na de completering van de Schrift. Er is vandaag enkel profetie in de betekenis van adequaat voortvertellen of prediken van Gods Woord. Wij hebben het volmaakte Woord van God in de Bijbel. Deze is in staat om “te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort, volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust” (2 Timotheüs 3:16-17). Een plechtig zegel werd geplaatst op het laatste hoofdstuk van Openbaring waardoor mensen gewaarschuwd worden niets af te doen of toe te voegen aan Gods Woord (Openbaring 22:18-19).

(a) Als we kijken naar de vroege eeuwen volgend op de dagen van de apostelen, dan wordt het duidelijk dat de tekengaven ophielden, en dat werd gezegd door mannen doorheen de kerkbedeling.

Johannes Chrysostomus (ca. 345-407 n.C.) -- betreffende de geestelijke gaven van 1 Korinthiërs 12-14: “Deze hele plaats is erg obscuur, maar de obscuriteit wordt veroorzaakt door onze onwetendheid met betrekking tot de feiten waarnaar verwezen wordt, en door hun ophouden, zijnde iets wat toen benut werd maar nu niet langer plaatsvindt” (*Homilies on 1 Corinthians*, Vol. XII, *The Nicene and Post-Nicene Fathers*, Hom. 29:2).

Augustinus (354-430) -- “Het [de gave van spreken in talen] was een teken dat passend was voor dat tijdperk. Het was bedoeld om de komst aan te kondigen van de Heilige Geest over mensen van alle talen, om te demonstreren dat het Evangelie moest verkondigd worden in elke taal van de aarde. Dit gebeurde om iets aan te kondigen, en daarna verdween het” (*Homilies on the First Epistle of John*).

Johannes Calvijn (1509-1564) -- “... de gave van genezing, zoals de rest van de mirakels, welke de Heer wilde dat ze voortgebracht werden voor een tijd, verdwenen om de prediking van het Evangelie voor altijd wonderbaarlijk te maken” (*Institutes of the Christian Religion*, Book IV:19, 18).

John Owen (1616-1683) -- “Gaven die in hun eigen natuur de kracht overtroffen van al onze vermogens, die dispensatie van de Geest is reeds lang opgehouden, en waar ze vandaag door enig iemand gepretendeerd worden kunnen ze terecht verdacht worden als zijnde een enthousiaste illusie” (*Works*, IV, p. 518).

Thomas Watson (c. 1620-1686) -- over de tijd van de apostelen: “Er waren toen buitengewone gaven in de kerk die nu verdwenen zijn” (*The Beatitudes*, p. 140).

⁵ Permanentie: het blijvend zijn.

Matthew Henry (1662-1714) -- sprekend over de gave van talen spreken, zei hij: “Deze en andere gaven van profetie, die een teken zijn, zijn sinds lang opgehouden en terzijde gesteld, en we worden niet aangemoedigd om daarvan een herleving te verwachten; maar, integendeel, we worden ertoe geleid de Schrift het zekerder woord van profetie te noemen, zekerder dan stemmen uit de hemel; en door de Schrift worden we ertoe gedreven aan het Woord aandacht aan te schenken, ze te onderzoeken, en ze vast te houden ...” (Preface to Vol. IV of his *Exposition of the OT & NT*, p. vii).

Jonathan Edwards (1703-1758) -- “Met betrekking tot de buitengewone gaven, ze werden gegeven met betrekking tot de stichting van de kerk in de wereld. Maar sinds de canon van de Schrift ge-completeerd werd, en de christelijke kerk volledig gefundeerd en gesticht was, zijn deze buitengewone gaven opgehouden” (*Charity and Its Fruits*, p. 29).

George Whitefield (1714-1770) -- “... de *karismata*, de miraculeuze gaven die verleend werden aan de primitieve kerk ... zijn lang opgehouden” (Second Letter to the Bishop of London, *Works*, Vol. IV, p. 167).

James Buchanan (1804-1870) -- “De miraculeuze gaven van de Geest zijn reeds lang teruggenomen. Ze werden aangewend voor een tijdelijk doel” (*The Office and Work of the Holy Spirit*, p. 34).

Robert L. Dabney (1820-1898) -- “Nadat de vroege kerk was opgericht, bestond niet meer dezelfde noodzaak aan bovennatuurlijke tekenen, en God ... trok ze terug ... mirakels, als ze gewoon werden, zouden ze ophouden mirakels te zijn ...” (“Prelacy a Blunder,” *Discussions: Evangelical and Theological*, Vol. 2, pp. 236-237).

Charles Haddon Spurgeon (1834-1892) -- sprekend over het ambt van apostelen: “... een ambt dat noodzakelijkerwijs uitsterft, en terecht zo, omdat de miraculeuze kracht ook werd teruggenomen” (*Metropolitan Tabernacle Pulpit*, 1871, Vol. 17, p. 178).

Benjamin B. Warfield (1851-1921) -- “Deze gaven waren kenmerkend voor de authenticiteit van de apostelen. Ze maakten deel uit van de geloofsbrieven van de apostelen als de gezaghebbende agenten van God bij het stichten van de kerk. Hun functie [de gaven] bevestigde hen tot onderscheiding van de apostolische kerk en ze hielden noodzakelijkerwijs daarmee op [met de dood van de apostelen]” (*Counterfeit Miracles*, p. 6).

(b) Zelfs veel charismaten erkennen dat de apostolische tekengaven vroeg in de kerkgeschiedenis ophielden. Vermits dat het geval is, geloven wij dat volgende observatie juist is: “Vermits deze gaven en tekenen ophielden ligt de bewijslast helemaal bij de charismaten om hun validiteit te bewijzen. Veel te lang hebben christenen aangenomen dat de niet-charismaten ontegensprekelijk bijbels bewijs moeten leveren dat de miraculeuze gaven ophielden. Maar niet-charismaten hebben niet die last om dat te bewijzen, vermits het reeds bewezen werd door de geschiedenis. Het is een onweerlegbaar feit dat door vele pentecostals wordt toegegeven. Daarom moeten de charismaten bijbelse bewijzen leveren dat de tekengaven opnieuw zouden opstarten in het kerktijdperk en dat de hedendaagse fenomenen deze herverschijning zijn” (Thomas R. Edgar, “The Cessation of the Sign Gifts,” *Bibliotheca Sacra*, Oct.-Dec. 1988, p. 374).

(c) De enige “tekengaven” die gevonden kunnen worden in de kerkgeschiedenis na de dagen van de apostelen zijn sommige vreemde fenomenen die geassocieerd worden met verschillende ketterse groepen. Wij hebben dit extensief gedocumenteerd in het boek *The Pentecostal-Charismatic Movements*, dat verkrijgbaar is bij Way of Life Literature.

Lees ook:

- o Rubriek “Liefde”: <http://www.verhoevenmarc.be/liefde.htm>
- o Korte verklaring van 1 Korinthiërs 13:8-13: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf>
- o Liefde, bedenkingen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Liefde-bedenkingen.pdf>